ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ivo Pospíšila, soudkyně Lenky Kaniové a soudce Michala Bobka v právní věci žalobce: **D. S. N.**, zastoupen Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 4. 2021, č. j. MV-19941-8/SO-2021, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2023, č. j. 77 A 55/2021 - 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl držitelem zaměstnanecké karty s platností od 8. 6. 2020 do 7. 6. 2022. Dne 8. 10. 2020 podal u Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. K oznámení doložil doklad o ukončení pracovního poměru dohodou ke dni 21. 7. 2020. Dne 3. 11. 2020 správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že nesplnil podmínky pro změnu zaměstnavatele. Oznámení totiž správnímu orgánu doručil 78 dnů po dni rozvázání posledního pracovního poměru. Ustanovení § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přitom stanoví, že platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne ukončení posledního pracovněprávního vztahu.

[2] Krajský soud v Plzni odmítl usnesením ze dne 6. 1. 2021, č. j. 77 A 168/2020 - 10, žalobu proti sdělení správního orgán I. stupně. Současně věc postoupil žalované k vyřízení odvolání proti sdělení, které s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2020, č. j. 17 A 102/2020 - 51, označil za rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.").

[3] Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila výrok sdělení správního orgánu I. stupně tak, že se správní řízení o oznámení žalobce o změně zaměstnavatele zastavuje podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř."), neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká.

[4] Žalobu proti napadenému rozhodnutí krajský soud zamítl. V souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 4 Azs 275/2019 - 27, nepřisvědčil žalobci, že § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého zaniká platnost zaměstnanecké karty *ex lege*, není souladný s čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.

[5] Ačkoliv je správní akt správního orgánu I. stupně označen jako sdělení, ustálila se judikatura správních soudů na výkladu, podle kterého se jedná o správní rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (a § 9 s. ř.) a je proti němu možné bránit se opravným prostředkem. Správní orgán I. stupně se přezkoumatelně zabýval otázkou, zda žalobce splňuje podmínky pro oznámení změny, a žalobce proti jeho závěru o nesplnění podmínek brojil opravným prostředkem. Čl. 8 směrnice 2011/98/EU proto správní orgán respektoval. V souladu s § 42g odst. 9 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí označil jako „Sdělení o nesplnění podmínek" s datem vyhotovení 3. 11. 2020 a č.j. OAM-57470-6/ZM-2020. K žalobcovu tvrzení, že sdělení nevyhovuje požadavkům, které na obsah a formu rozhodnutí klade správní řád (zejména v § 67 až § 69 s. ř.), krajský soud sdělil, že není povolán k tomu, aby za žalobce domýšlel, co správním orgánům přesně vytýká.

[6] Žalobce sice tvrdí, že správní orgány neprokázaly, že by *ex lege* zanikla platnost jeho zaměstnanecké karty, avšak podle krajského soudu nijak nepolemizuje s jejich závěry. Žalobce nečinil sporným časové údaje o relevantních skutečnostech, zejména ty, podle kterých platnost žalobcovy zaměstnanecké karty ke dni podání oznámení již zanikla, neboť rozhodující šedesátidenní doba uplynula ke dni 19. 9. 2020.

[7] Žalovaná pochybila, jestliže postupovala podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř. Předpokladem pro tento postup je rozpor prvoinstančního rozhodnutí s právními předpisy nebo jeho nesprávnost. Bylo namístě, aby žalovaná postupovala podle § 90 odst. 5 s. ř., odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. Tímto dílčím pochybením však nedošlo k zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv. Nezpochybnil totiž podstatu věci, a výsledek řízení pro něj proto nemohl být jiný.

[8] Krajský soud byl toho názoru, že na žalovanou dopadala povinnost podle § 36 odst. 3 s. ř., neboť proti sdělení správního orgánu I. stupně bylo přípustné se odvolat a žalovaná měla správně postupovat podle § 90 odst. 5 s. ř. Žalovaná tak neučinila. Ani tímto pochybením nedošlo k zásahu do žalobcových veřejných subjektivních práv. Správní spis

totiž obsahoval pouze listiny, které správnímu orgánu předložil sám žalobce, a listiny s údaji z evidencí vedených správním orgánem, které neměly na výrok rozhodnutí žádný vliv.

[9] Soud nepřisvědčil ani žalobcově obecné výtce o nepřiměřené přísnosti a přepjatém formalismu napadeného rozhodnutí. Žalobce ani netvrdil, natož aby prokazoval, jaké rodinné a soukromé vazby v ČR budou rozhodnutím nepřiměřeně zasaženy, a to ani v řízení před soudem. Lze sice přitakat tomu, že k překročení šedesátidenní lhůty došlo o relativně krátkou dobu, nicméně k němu došlo a zákon i s nepatrným nedodržením lhůty spojuje kategorický závěr.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a krajskému soudu věc vrátil k dalšímu řízení.

[11] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu týkajícími se slučitelnosti § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců ve spojení s 63 odst. 1 téhož zákona s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU. K zániku platnosti zaměstnanecké karty dochází *ex lege* a sdělení o nesplnění podmínek se samotného zániku netýká. K zániku platnosti může dojít např. rok před vydáním sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele. Sdělení není rozhodnutím, kterým by správní orgán I. stupně rušil zaměstnaneckou kartu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ohledně souladu relevantní vnitrostátní a evropské právní úpravy.

[12] Krajský soud se podle stěžovatele nesprávně vypořádal rovněž s otázkou, zda je napadené rozhodnutí založeno na dostatečně zjištěném skutkovém základu. Žalovaná bez důvodných pochybností neprokázala, že byly dány důvody pro zastavení řízení. Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem v tom, že žádným způsobem nepolemizoval se závěry správních orgánů ohledně zániku platnosti zaměstnanecké karty. Důkazní břemeno ohledně naplnění důvodů pro její zánik leží výhradně na správním orgánu. Sdělení zaměstnavatele, které chybí ve správním spise, nelze považovat za listinu vydanou českým státním orgánem, u které platí presumpce správnosti a pravdivosti.

[13] Stěžovatel brojí také proti závěru krajského soudu o tom, že pochybením žalované, která řízení o oznámení zastavila podle § 66 odst. 1 písm. f) s. ř. a stěžovateli neumožnila se k věci vyjádřit a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, nebylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Postupem podle § 66 odst. 1 písm. f) s. ř. byl připraven o možnost se proti rozhodnutí žalované odvolat. Současně nesouhlasí s tím, že v žalobě nesporoval, kdy se odehrály pro věc zásadní skutečnosti.

[14] Krajský soud k námitce týkající se přepjatého formalismu a nepřiměřenosti rozhodnutí nesprávně uvedl, že stěžovatel správním orgánům nesdělil žádné konkrétní soukromé a rodinné vazby na území ČR. Správní orgány porušily jeho procesní práva a žalovaná rozhodla pro stěžovatele překvapivým způsobem. Stěžovatel závěrem zopakoval, že sdělení správního orgánu I. stupně nevyhovuje požadavkům kladeným na správní rozhodnutí.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační námitky jsou obdobné s těmi, které stěžovatel vznesl v odvolání. Odkázala proto na napadené rozhodnutí.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná, má rovněž požadované náležitosti, byla podána včas a oprávněnou osobou. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Po takto provedeném posouzení dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[17] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující žalobní argumentací. Napadený rozsudek tyto požadavky splňuje a je přezkoumatelný.

[18] Podstatou věci je, že žalovaná řízení o oznámení stěžovatele o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců zastavila podle § 66 odst. 1 písm. f) s. ř. Podle tohoto ustanovení správní orgán zastaví řízení o žádosti, zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká. Žalovaná dospěla k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, totiž že platnost zaměstnanecké karty *ex lege* zanikla uplynutím 60 dnů ode dne, kdy stěžovateli zanikl předchozí pracovněprávní vztah. Podle žalované proto již není možné oznamovat změnu zaměstnavatele. Správní orgány přitom vycházely z § 42g odst. 7 a 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[19] Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců *změnu zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo zaměstnání na další pracovní pozici u téhož nebo u jiného zaměstnavatele je držitel zaměstnanecké karty vydané podle odstavce 2 povinen oznámit ministerstvu nejméně 30 dnů před takovou změnou. (...) Držitel zaměstnanecké karty dále není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele po uplynutí doby uvedené v § 63 odst. 1.*

[20] Podle § 63 odst. 1 téhož zákona *platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti*.

[21] Nejvyšší správní soud pouze rekapituluje, že stěžovatel učinil oznámení o změně zaměstnavatele dne 8. 10. 2020. Jeho dosavadní pracovněprávní vztah skončil ke dni 21. 7. 2020, tedy 78 dní před doručením oznámení. Proti těmto skutkovým závěrům stěžovatel ničeho nenamítá. Nezpochybňuje, že se relevantní skutečnosti odehrály v jiných dnech (ostatně obsah správního spisu v tomto ohledu o žádném pochybením nevypovídá). Namítá však, že § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců a § 63 odst. 1 téhož zákona jsou neslučitelné s právem EU, konkrétně s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU.

[22] Čl. 8 odst. 1 směrnice 2011/98/EU v *písemném oznámení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení jednotného povolení nebo rozhodnutí, kterým se jednotné povolení odnímá na základě požadavků stanovených unijním nebo vnitrostátním právem, je uvedeno odůvodnění*. Podle odst. 2 *proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání, změnu nebo obnovení či o odnětí jednotného povolení je možné podat opravný prostředek v dotčeném členském státě v souladu s vnitrostátním právem. V písemném oznámení podle odstavce 1 je uveden soud nebo správní orgán, u kterého může dotčená osoba podat opravný prostředek, a lhůta pro toto podání*.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že slučitelností výše uvedených vnitrostátních a evropských ustanovení se zabýval již v rozsudku č. j. 4 Azs 275/2019 - 27, na jehož závěrech je postaven i napadený rozsudek. Stěžovatel již v odvolacím řízení uvedl, že si je vědom jeho existence. Vyjádřil s ním obecně formulovaný nesouhlas, avšak nevznesl žádné argumenty proti jeho závěrům. Jinak řečeno, vůbec neuvedl, proč by měl být § 42g odst. 7 ve spojení s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesouladný s čl. 8 odst. 1 a 2 směrnice 2011/98/EU.

[24] Nejvyšší správní soud v daném rozsudku uvedl, že „*z čl. 8 směrnice dále vyplývá, že v případě rozhodování o žádosti o zaměstnaneckou kartu či o jejím odnětí musí být vydáno písemné odůvodněné rozhodnutí, přičemž podmínky pro rozhodování správních orgánů může stanovit jak unijní, tak vnitrostátní právo. Požadavky na kvalitu rozhodnutí správních orgánů o výše zmíněných skutečnostech tak unijní právo klade v situaci, kdy cizinec o zaměstnaneckou kartu žádá, případně pokud správní orgán platnou zaměstnaneckou kartu vydá, ale z určitých důvodů do její platnosti svým rozhodnutím zasahuje. Současně však předmětné ustanovení nevylučuje možnost zániku zaměstnanecké karty ze zákona. (...) Vzhledem k tomu, že v průběhu 60denní lhůty* [stěžovatel] *nepodal žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele ani nepožádal o prodloužení této lhůty, došlo k naplnění podmínek § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Na základě výše uvedených skutečností tak vlastním jednáním stěžovatele došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, přičemž správní orgán prvního stupně následně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejednalo se tedy o situaci, ve které by platnou zaměstnaneckou kartu stěžovatele správní orgán prvního stupně odnímal, a proto Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že i v jeho případě mělo být vydáno odůvodněné rozhodnutí podle čl. 8 odst. 1 směrnice.*“

[25] Soud k tomu dodává, že unijní právo poskytuje záruky pro případy, kdy správní orgán odejme jednotné povolení, tedy pokud ruší platnost zaměstnanecké karty (§ 46e zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 63 odst. 1 ve spojení § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců však upravuje jinou situaci, kdy platnost zaměstnanecké karty zaniká, neboť uplynula lhůta 60 dnů jasně stanovená zákonem, a cizinec již není oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele k dříve vydané, ale nyní již neplatné kartě. V podstatě tím tedy cizinci

vymezuje časové období, ve kterém je povinen si po ukončení pracovního poměru nalézt v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty nové zaměstnání a změnu zaměstnavatele nahlásit, pokud nadále hodlá pobývat na území ČR na základě zaměstnanecké karty. Tato otázka se tedy nedotýká procesních záruk stanovených v čl. 8 směrnice 2011/98/EU. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodů pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU, jak stěžovatel navrhl.

[26] Není pravdou, že krajský soud za rozhodnutí, kterým došlo ke zrušení zaměstnanecké karty, označuje sdělení správního orgánu I. stupně, jak stěžovatel tvrdí v kasační stížnosti. Krajský soud na jednu stranu konstatoval, že platnost zaměstnanecké karty uplynula v souladu s § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců 60 dnů po ukončení pracovního poměru stěžovatele. Na druhou stranu uvedl, že sdělení splňovalo všechny požadavky, které na něj klade čl. 8 směrnice. Sdělení o (ne)splnění podmínek pro změnu zaměstnavatele totiž zcela jistě je rozhodnutím o zamítnutí změny jednotného povolení (nikoli rozhodnutím o odnětí, jak dovozuje stěžovatel). V tomto případě je sdělení odůvodněno právě uplynutím šedesátidenní lhůty, v důsledku čehož již stěžovatel nebyl oprávněn oznámit změnu zaměstnavatele.

[27] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou, zda stěžovatel v žalobě přednesl argumenty, kterými by sporoval závěry správních orgánů o nesplnění podmínky pro změnu zaměstnavatele, tedy skutečnost, že v jeho případě nedošlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty uplynutím šedesátidenní lhůty. Ze spisu krajského soudu však zjistil, že stěžovatel žádné konkrétní námitky vůči těmto závěrům nevznášel. Ve správním spisu je založena dohoda o ukončení pracovního poměru, podepsaná mezi stěžovatelem a jeho předchozím zaměstnavatelem dne 21. 7. 2020 v Domažlicích, ze které vyplývá, že se strany dohodly na ukončení pracovního poměru k témuž dni. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, co stěžovatel míní svým tvrzením o chybějícím sdělení zaměstnavatele ve správním spise, které nelze považovat za listinu vydanou českým státním orgánem. Správní orgány totiž den ukončení pracovního poměru dokázaly pomocí dohody o ukončení pracovního poměru, kterou ostatně doložil sám stěžovatel.

[28] Krajský soud se v napadeném rozsudku podrobně věnoval otázce, proč žalovaná pochybila, jestliže postupovala podle § 90 odst. 1 písm. c) s. ř., a konstatoval také, proč bylo pochybením nevyužít postupu podle § 36 odst. 3 s. ř. Vysvětlil rovněž, proč toto pochybení nemohlo být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Případné napravení těchto chyb by totiž žádným způsobem nemohlo zvrátit stěžovatelovu situaci a jeho zásah do veřejných subjektivních práv. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem připomíná, že základem celé věci je uplynutí šedesátidenní lhůty po ukončení posledního pracovního poměru stěžovatele. Proti této skutečnosti však stěžovatel nevznesl zhola ničeho. Zamítnutí odvolání na místo změny rozhodnutí správního orgánu I. stupně by na jeho situaci nic nezměnilo. Ve vztahu k porušení § 36 odst. 3 s. ř. krajský soud svůj závěr o absenci zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatele odůvodnil tak, že správní spis obsahoval pouze listiny, které byly správnímu orgánu předloženy žalobcem, a listiny s údaji z evidencí vedených správním orgánem, které neměly na výrok rozhodnutí žádný vliv. Nejvyšší správní soud toto konstatování ověřil ze správního spisu a přitakal mu.

[29] Stěžovatel v odvolání (které původně na základě nezákonného poučení ze strany správního orgánu I. stupně adresoval krajskému soudu jako žalobu, ale ve kterém nicméně uváděl obdobnou argumentaci jako v žalobě a následně i v kasační stížnosti) neuvedl žádné

skutečnosti svědčící o zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nelze proto žalované vyčítat, že se touto otázkou nezabývala. Co se pak týče přepjatého formalismu, je nutné podotknout, že zákon výslovně s uplynutím šedesátidenní lhůty spojuje zánik platnosti zaměstnanecké karty. Tento důsledek setrvale potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 9. 2020, č. j. 1 Azs 84/2020 - 39, ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 142/2021 - 25, či ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Azs 39/2023 - 28).

[30] Kasační námitka, podle které sdělení správního orgánu I. stupně nevyhovuje požadavkům kladeným na správní rozhodnutí, je s ohledem na to, že ji stěžovatel formuloval zcela totožně jako v žalobě, aniž by jakkoliv reagoval na její vypořádání ze strany krajského soudu, nepřípustná (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. září 2023

Ivo Pospíšil
předseda senátu